

ta mele, et ta unnuſtanud, omma rohho-
kappi wotme eest árrawotmatta; kallas
kõbbe ſepárraſt taggasi, ſeſt ſeál ſeiſid ka
kõhwi rohhud.

Seni jälle ſe noor meeſterahwas olli
ſelle perre emmānda jure tulnud, ja
nemmad pillasi jälle priſkeſte temma war-
randuſt — kui teine jo ukſe ees. Emmānd
ſai agga weel road ja winad laua peält
árra, ja omma ſelſimeeſt rohho kappi ſiſ-
ſe peita, ning ſelle hirmoga ei tulnud ta
mele — wottit eest árrawotta — waid teg-
gi agga, kui iſand tuppā aſtus, nago
rõmuſtama. Seſt ſai ſelle iſſanda meel
wagga heafõ — ehõ miſſugguſe leiwa
wannema ſüdda ei rõmuſtellefõ ka, kui
perre tedda illuſaſte terretab?

Agga kui ta ſedda wotmet kappi ees
nõggi, lāſs ta ſenna, üteldes: “ſelle nur-
jato párraſt ma taggasi tullin, ſeſt ſiin on
mitõſugguſi rohõ” — ja nõud olli ta
kaſi jo wotme tũhes — (woib kui arwa-

ta kuida nende ſüddamed keſid — ommeti
ta ei tomband ukſe lahti, waid keraſ ag-
ga lukko ja piſtis wottit taſko. — “Kei-
geſurem hirm olli mul,” jái ta rákima,
“ühhe rohho párraſt, miſ ni kange, et
háiſuſt jo ſurreb.” Meed ſannad lāſid kui
noa piſted emmānda ſüddameſſe — ja miſ
teine kappiſ mõtles! — “Ei ma nõud
enne ei ſõida, kui homme warra,” ütles
ta jälle. — “Kaſ julgete ni kaua haige
peält árra jáda?” küſſiſ emmānd; ja iſ-
ſand koſtiſ, et ſe haige ei piſſand ni wo-
mato ollema. Emmānd tõttas ſiſ agga,
õhto-ſõmiſt walmiſtama, et maggama
ſaafõ; ſeſt ta lotiſ, ſedda wotmet ſiſ
kátte ſada — ellago teine ni kaua, ehõ
ſurgo.

Agga laua jures, ſües, kitiſ iſſand ſed-
da emmāndat — ikka weel ſelle mele-hea
párraſt, et ta tedda ni illuſaſte terretand,
ja emmānd loi, hábbeliſ keif, kahwata-